

особливостей вчиненого кримінального правопорушення. Отже, обставини, що підлягають доказуванню у кримінальному провадженні, визначаються кримінальним процесуальним законодавством у положеннях ст. 91 КПК України, а тому предмет доказування є єдиним для усього кримінального процесу, але має конкретизуватися залежно від певного провадження.

Список бібліографічних посилань

1. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13 квітня 2012 // База даних «Законодавство України»/ВР України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (дата звернення 02.06.2017).
2. Строгович М. С. Теория судебных доказательств // Избранные труды: в 3-х т. Т. 3. М.: Наука, 1991. 300 с.
3. Михеенко М. М. Теоретические проблемы доказывания в советском уголовном процессе. : автореф. дисс. ... докт. юрид. наук : 12.00.09. К., 1984. 47 с.
4. Уголовный процесс. Общая часть / под ред. Ф. П. Гуценко. М., 1996. 304 с.
5. Стахівський С. М. Теорія і практика кримінально-процесуального доказування : монографія. К. : Нац. академія внутр. справ України, 2005. 272 с.
6. Назаров В. В. Кримінальний процес України : навч. посіб. Київ: ФОП О. С. Ліпкан, 2013. 448 с.
7. Кримінально-процесуальний кодекс України із змінами та доповненнями станом на 01 грудня 2012 року: (Відповідає офіц. текстові). Київ: Алерта, 2012. 304 с.
8. Лобойко Л. М., Банчук О. А. Кримінальний процес: навч. посіб. Київ: Ваїте, 2014. 280 с.
9. Попелюшко В. О. Предмет доказування в кримінальному процесі (кримінально-процесуальні та кримінально-правові аспекти): монографія. Острог : Нац. ун-т «Острозька академія», 2001. 194 с.
10. Банин В. А. Структура предмета доказывания в советском уголовном процессе: учеб. пособие. Уфа, 1976. 125 с.
11. Рахунов Р. Д. О понятии доказательства и главном факте доказывания // Советское государство и право. 1965. № 12. С. 96–101.

Одержано 12.06.2017

УДК 351.745

Сергій Вікторович МЕДВЕДЕНКО,

аспірант кафедри адміністративного права та адміністративного процесу Одеського державного університету внутрішніх справ, м. Одеса

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ВЗАЄМОДІЇ КЕРІВНИКА ТЕРИТОРІАЛЬНОГО ПІДРОЗДІЛУ З ГРОМАДСЬКІСТЮ.

Організації взаємодії керівника територіального органу поліції з громадськістю приділяється велике значення, оскільки вона переслідує досягнення головної мети – планування та використання наявних сил та засобів для попередження та припинення правопорушень та забезпечення публічного порядку. Правильна організація взаємодії дозволяє досягати позитивних результатів щодо протидії злочинності, профілактики правопорушень.

Взаємодія керівника територіального органу поліції з громадськістю в цьому напрямку будується в їх погоджених за метою, часом і місцем зусиллях і взаємній допомозі під час виконання різноманітних задач.

До них належать:

- взаємодія під час планування охорони публічного порядку на вулицях, площах, на транспортних магістралях, вокзалах, пристанях, в аеропортах і інших громадських місцях;
- охорона власності, прав і законних інтересів громадян підприємств, установ і організацій від злочинних зазіхань і інших антигромадських дій;
- здійснення нагляду за дотриманням посадовими особами й громадянами рішень органів державної влади й управління органами в питаннях охорони громадського порядку;
- попередження й припинення злочинів і інших правопорушень у громадських місцях, активна участь у розкритті злочинів і затриманні злочинців;
- забезпечення адміністративно-правової боротьби з хуліганством;
- здійснення дозвільної системи;
- здійснення паспортної системи й впровадження в життя правил перебування іноземних громадян і осіб без громадянства;
- забезпечення безпеки дорожнього руху в містах і інших населених пунктах, а також на дорогах [1, с.12].

Планування роботи, у тому числі спільна розробка керівниками територіальних органів національної поліції і громадськістю заходів щодо охорони порядку на вулицях і в інших громадських місцях, складає важливу форму взаємодії.

Ефективність роботи громадськості багато в чому залежить від рівня їхньої взаємодії з органами Національної поліції. Головним критерієм оцінки діяльності поліції й громадськості є наявність (чи відсутність) правопорушень на території, що обслуговується. Запобігання правопорушень є основною метою, заради якої законодавцем покладений обов'язок організації взаємодії на керівника територіального органу поліції.

Наступною формою взаємодії є спільна діяльність з профілактики правопорушень. Законом України «Про участь громадян у охороні громадського порядку і державного кордону» [2] передбачено декілька форм роботи громадян щодо забезпечення правопорядку, серед яких основними є: патрулювання, виставлення постів разом з працівниками поліції; участь у забезпеченні охорони публічного порядку під час проведення масових заходів, погоджених у випадках, передбачених законом, з виконавчими органами місцевого самоврядування; участь у заходах, спрямованих на боротьбу з окремими видами правопорушень (ст. 11). Проте, як свідчить узагальнена практика їх роботи, форми участі членів громадських формувань є більш різноманітними. Їх можна систематизувати за такими напрямками:

Охорона громадського порядку й профілактика правопорушень [30, с.65].

Цей напрям передбачає безпосередню участь членів громадського формування (спільно з працівниками поліції) в охороні правопорядку і полягає в їх залученні до таких видів правоохоронної діяльності:

- патрулювання в межах закріпленої за формуванням території та за визначеними маршрутами;
- виставлення постів, де цього вимагає оперативна обстановка або у місцях проведення масових заходів;
- проведення рейдів з виявлення правопорушень та осіб, які їх вчиняють; перевірка місць концентрації (знаходження) кримінальних елементів;
- виявлення, розкриття та попередження правопорушень та осіб, підозрюваних у їх вчиненні;
- виявлення й обстеження відкритих горищ, підвалів будинків, де можуть зосереджуватись правопорушники, особи без певного місця проживання, жебраки, безпритульні неповнолітні;
- здійснення заходів, спрямованих на попередження дорожньо-транспортних пригод;
- охорона територій дачних кооперативів, садово-городніх товариств, присадибних ділянок тощо;
- надання допомоги працівникам поліції в припиненні правопорушень і доставлення правопорушників до органу поліції або до громадських пунктів охорони порядку;
- чергування у громадських пунктах охорони відповідно з графіками роботи. Підтримка й здійснення взаємозв'язку як з працівниками поліції, так і з членами формувань, які безпосередньо залучені до виконання обов'язків з охорони публічного порядку й знаходяться на маршруті патрулювання (посту);
- розгляд у межах своєї компетенції заяв чи повідомлень про правопорушення;
- охорона місця вчинення правопорушення або місць виникнення аварійних ситуацій, виявлення свідків та потерпілих, вжиття заходів для надання останнім негайної медичної допомоги;
- вжиття відповідних заходів щодо запобігання шкідливих наслідків під час виникнення надзвичайних ситуацій;
- припинення правопорушень, які були вчинені на ґрунті сімейно-побутових взаємин;
- в якості понятих при проведенні окремих слідчо-розшукових заходів [3, с.67].

Аналіз нормативних актів і матеріалів практики свідчить, що основними формами взаємодії керівників територіальних органів поліції і громадськості є взаємне інформування про стан публічного порядку й засоби з

його охорони, інструктаж і навчання представників громадськості, надання допомоги дружинам у їхній роботі, спільне патрулювання й ряд інших форм взаємодії.

Особливий інтерес представляє така форма взаємодії, як спільне патрулювання співробітниками поліції й громадськості. Саме в цій формі взаємодії знаходять свій прояв психологічні, тактичні, організаційні й інші аспекти спільної діяльності.

Спільне патрулювання вводиться з ініціативи керівника територіального підрозділу поліції з метою охоплення великої кількості маршрутів, підвищення ефективності й надійності забезпечення громадського порядку в містах і населених пунктах. Але перед проведенням спільного патрулювання керівник територіального підрозділу поліції зобов'язаний провести або організувати навчальну роботу з представниками населення з метою отримання ними необхідних знань та вмінь.

Розташування сил поліції й громадськості здійснюється з урахуванням «гарячих точок» патрульної ділянки, місць і часу найбільшого скупчення людей і ін. Визначення маршрутів патрулювання в зв'язку з цим проводиться з розрахунком можливого взаємопосилення нарядів у цих місцях, маневрування ними на суміжних, додаткових маршрутах. Для кожного маршруту розробляються особливі обов'язки за місцем і часом несення служби. При цьому передбачається не тільки патрулювання на вулицях, але й огляд дворів, під'їздів і т.д. У той же час маршрути патрулювання екіпажів на автомобілях прокладаються через найбільш криміногенні місця маршрутів піших нарядів. При такій організації практично підтримується безперервна цільова взаємодія між ними [4, с.79].

Важливим інструментом залучення населення до участі в охороні громадського порядку й профілактики правопорушень слугує система заохочень, що визначена нормативно-правовими актами. Так Закон України «Про участь громадян у охороні громадського порядку й державного кордону»[2] за активну участь громадян у правоохоронній діяльності передбачає такі види заохочень: подяка, цінний подарунок, грошова винагорода. Право надання цих видів заохочень також мають керівники територіальних органів Національної поліції України.

Зараз в нашій державі досить міцно затвердилась практика залучення населення до охорони публічного порядку. Завдання полягає в тому, щоб вона розповсюдилась скрізь, здійснювалась завжди в суворих організаційно-правових межах за допомогою науково обґрунтованих засобів та прийомів інформаційного впливу, була максимально оптимізована.

Список бібліографічних посилань

1. Московець В. І. Взаємодія населення з міліцією: стан та шляхи удосконалення: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Харків, 2001. 18 с.
2. Про участь громадян у охороні громадського порядку і державного кордону: Закон України від 22.06.2000 року // Офіційний вісник України. 2000. № 30. Ст. 1248.

3. Взаємодія міліції та громадськості в Україні: навч. посіб. / за заг. ред. А. Дж. Бека, О.Н. Ярмиша. Харків: Вид-во Нац. ун-ту. внутр. справ, 2001. 200 с.

4. Музичук О. М. Організаційно-правові основи участі громадян в охороні громадського порядку і боротьбі з правопорушеннями: монографія. Харків, 2003. 162 с.

Одержано 12.06.2017

УДК 342.9

Олег Олександрович МИХАЛЬСЬКИЙ,

аспірант Науково-дослідного інституту публічного права, м. Київ

ІНТЕЛЕКТУАЛЬНА ВЛАСНІСТЬ ЯК СПЕЦИФІЧНИЙ ОБ'ЄКТ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОЇ ПРОТИДІЇ

В останні роки відбувається стрімке зростання ролі права інтелектуальної власності, як юридичного інституту в правовій системі сучасної України. Наукове та практичне розроблення даної категорії є одним з ключових питань, яке має бути вирішено на шляху інтеграції нашої держави у європейську спільноту. Однак, проблематика інтелектуальної власності полягає не тільки в її визначенні, як суто цивілістичного інституту, але й у виділенні окремих положень, що свідчать про багатоаспектність цього явища, яке може бути об'єктом дії категорій інших правових галузей. Наразі в Україні є актуальним питання щодо окреслення поняття інтелектуальної власності, як об'єкта адміністративно-правової протидії. Розгляд даної категорії у ракурсі публічної сфери регулювання має свої особливості та практичне значення, адже вона становить інтерес для практичної діяльності, щодо виявлення, попередження та припинення правопорушень інтелектуально-правового характеру.

Починаючи виклад основного матеріалу представленого наукового дослідження перш за все необхідно визначитись з поняттям інтелектуальної власності взагалі та його «привабливістю» із точки зору адміністративної галузі. Ключова особливість даного питання полягає в тому, що інтелектуальна власність – це інститут приватного, а адміністративно-правова протидія – публічного права. Розкриваючи зміст поняття «інтелектуальна власність», слід зазначити, що його можна розділити на дві складові, а саме: об'єкти інтелектуальної власності та право інтелектуальної власності. Вказані категорії взаємодоповнюють одне одного та регулюються нормами цивільного права.

Право інтелектуальної власності виступає правом особи на результат інтелектуальної, творчої діяльності або на інший об'єкт права інтелектуальної власності. При цьому дана категорія також має свою структуру. Право інтелектуальної власності становлять особисті немайнові права інтелектуальної власності та (або) майнові права інтелектуальної власності, зміст яких